

**KAMMARRÄTTEN
I STOCKHOLM**
Avdelning 03

DOM

2016-11-07
Meddelad i Stockholm

Sida 1 (6)
Mål nr 1354-16

KLAGANDE

Financial Tech Sweden AB (tidigare Paylevo AB), 556906-0477

Ombud: Advokat Henrik Fieber och advokat Dan Hanqvist
Box 7358
103 90 Stockholm

MOTPART

Finansinspektionen
Box 7821
103 97 Stockholm

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten i Stockholms dom den 14 januari 2016
i mål nr 25731-15, se bilaga A

SAKEN

Viss verksamhet med konsumentkrediter

KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

Kammarrätten bifaller överklagandet och upphäver underinstansernas avgöranden.

Dok.Id 380846

Postadress
Box 2302
103 17 Stockholm

Besöksadress
Birger Jarls Torg 5

Telefon
08-561 690 00
E-post: kammarrattenistockholm@dom.se
www.kammarrattenistockholm.domstol.se

Telefax
08-14 98 89

Expeditionstid
måndag – fredag
08:00-16:00

YRKANDEN M.M.

Financial Tech Sweden AB (tidigare Paylevo AB och herefter bolaget), yrkar att kammarrätten, med ändring av förvaltningsrättens dom, upphäver Finansinspektionens beslut.

Till stöd för sin talan hänvisar bolaget till vad det tidigare anfört och tillägger huvudsakligen följande. En konsument kan inte registrera sig hos bolaget innan ett köp. Kreditprövningen sker på begäran av handlaren och inte av konsumenten. Bolaget fastställer inte på grundval av kreditprövningen ett belopp som konsumenten kan handla för. Handlaren beslutar, baserat på utfallet av kreditprövningen, om konsumenten ska tillåtas handla mot faktura. Kreditprövningen ligger även till grund för bolagets beslut att förvärva handlarens fordran mot konsumenten. Visar kreditprövningen att konsumenten har tillräcklig kreditvärdighet åtar sig bolaget, enligt avtalet mellan bolaget och handlaren, att förvärva fordran från handlaren. På fakturan anges tydligt att denna överlåtits från handlaren till bolaget. För det fall kreditprövningen visar att konsumenten inte har tillräcklig kreditvärdighet, kommer bolaget inte att förvärva fordran. Handlaren har då valet att ändå låta konsumenten handla mot faktura och därmed själv slutligt bära kreditrisken. Det uppstår inte vid något tillfälle ett fordringsförhållande mellan bolaget och handlarens kund. Avtalet mellan bolaget och handlaren utgör inte en sådan överenskommelse mellan kreditgivare och säljare som åsyftas i förarbetena till konsumentkreditlagen. Avtalet innebär inte något åtagande från bolaget att lämna kredit till handlarens kunder. Konsumenten väljer inte att använda bolagets tjänst. Konsumenten väljer att handla mot faktura. I den situationen att handlaren accepterar att sälja sin vara mot faktura saknar konsumenten inflytande över om handlaren därefter överlåter fordran till bolaget eller inte. Bolaget har i förväg överenskommit med handlaren att fordringar av viss kvalitet ska förvärfas av bolaget. Detta fråntar inte transaktionen dess egenskap av factoringupplägg.

Finansinspektionen bestrider bifall till överklagandet och anför bl.a. följande. Bolaget vidgår i sitt överklagande att de mest avgörande momenten för prövningen ingår i den verksamhet som bedrivs. Det rör för det första att bolaget gör en kreditprövning av de enskilda konsumenterna innan dessa ingår avtal om köp med handlarna. För det andra har bolaget, innan handlaren har ingått avtal med en konsument, i förhållande till handlaren åtagit sig att förvärva handlarens fordran om konsumenten väljer att använda bolagets tjänst och konsumenten anses kreditvärdig. Detta innebär att bolaget i förhållande till den enskilde konsumenten intar ställning som kreditgivare. Bolaget kan därmed inte anses bedriva factoring. Genom att bolaget tillhandahåller sin tjänst lämnas en kredit och en skuld uppstår för konsumenten. Det skulle inte vara fallet om bolagets tjänst inte fanns till hands. Den tjänst som bolaget tillhandahåller har avtalstekniskt konstruerats så att krediten momentant lämnas av en undantagen aktör, för att därefter ögonblickligen övertas av ett finansiellt företag. Om denna struktur betraktas som att den inte innefattas av reglerna i LVK innebär det att konsumenterna inte får del av lagens näringsrättsliga och civilrättsliga skyddsregler. I så fall äventyras konsumenternas intressen.

SKÄLEN FÖR KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

Vad målet gäller m.m.

Frågan i målet är om bolaget driver sådan verksamhet med konsumentkrediter som kräver tillstånd enligt 1 och 4 §§ lagen (2014:275) om viss verksamhet med konsumentkrediter, LVK.

Kammarrätten instämmer i underinstansernas bedömning att 2 § konsumentkreditlagen (2010:1846) kan tjäna som vägledning för innebörden av begreppet konsumentkredit i LVK.

Kammarrättens bedömning*Bolagets verksamhet*

Kammarrätten konstaterar att utredningen i målet i huvudsak består av vad parterna har anfört. Utifrån det och vad som i övrigt kommit fram anser kammarrätten att följande kan anses utrett om bolagets verksamhet.

Bolaget ingår avtal med företag som säljer varor till konsumenter (handlaren), bl.a. över Internet. Handlaren erbjuder sina kunder att betala för köpen genom faktura. Avtalet mellan bolaget och handlaren innebär att bolaget för handlarens räkning gör en kreditprövning av de kunder som önskar göra ett fakturaköp hos handlaren. Avtalet innebär vidare att bolaget åtar sig att från handlaren förvärva de fordringar som uppstått på grund av fakturaköp som gjorts av de kunder som genom kreditprövningen bedömts vara kreditvärdiga. Någon kontakt mellan konsumenten och bolaget sker inte inför eller i samband med köpet.

Vid kreditprövningen begär bolaget en kreditupplysning om konsumenten. Bolaget meddelar resultatet av kreditupplysningen till handlaren. Om kreditupplysningen visar att konsumenten inte har tillräcklig kreditvärdighet förvärvar bolaget inte några eventuella fakturor.

Bolaget förvärvar fordran från handlaren och sätter in betalning för köpet av fordran på det konto som handlaren har meddelat bolaget. Normalt sett genomförs hela proceduren med kreditprövning av konsumenten och förvärv av handlarens fordran automatiserat över Internet och tar inte mer än några sekunder. Bolaget förvärvar fordringarna ögonblickligen efter att de uppstått och ställer ut fakturan till konsumenten. På fakturan anges att den överlåtits till bolaget från handlaren.

Frågan om bolagets verksamhet är tillståndspliktig enligt LVK

I målet har inte påståtts något annat än att handlarnas kunder är konsumenter i LVK:s mening. Det har inte heller gjorts gällande att bolagets verksamhet avser förmedling av krediter. Frågan rör således enbart om bolagets verksamhet ska anses tillståndspliktig på grund av att den består i att lämna krediter till handlarnas kunder. Avgörande för den bedömningen är enligt kammarrättens mening hur förhållandet mellan bolaget och handlarens kunder faktiskt ser ut.

Förvaltningsrätten har vid sin prövning utgått från att bolaget vid kreditprövningen fastställer ett belopp som konsumenten har möjlighet att handla för hos handlare som är anslutna till bolagets tjänst. Enligt kammarrättens mening finns det emellertid inte någon utredning i målet som visar att det finns någon kontakt eller något avtal mellan konsumenten och bolaget före det köp som konsumenten gör hos handlaren. Något avtal mellan bolaget och konsumenten om kontokredit i den mening som avses i 2 § konsumentkreditlagen är det således inte frågan om.

Av utredningen framgår att det i ett första skede i stället sker ett fakturaköp, dvs. ett kreditköp, mellan handlaren och dennes kund. Finansinspektionen har beskrivit detta som att den tjänst som bolaget tillhandahåller handlaren har avtalstekniskt konstruerats så att krediten momentant lämnas av en undantagen aktör, för att därefter ögonblickligen övertas av ett finansiellt företag, dvs. bolaget. Att det förhåller sig på detta sätt kan enligt kammarrättens mening inte i sig innebära att kunden inte ska anses träffa ett avtal om fakturaköp med handlaren. Enligt kammarrättens bedömning sker således ett kreditköp när kunden gör ett fakturaköp hos någon av de handlare som bolaget samarbetar med. Handlaren är därvid i förhållande till kunden både säljare av varan och kreditgivare.

Vad som sedan sker är att bolaget övertar krediten från handlaren. Något nytt skuldförhållande mellan bolaget och konsumenten uppstår inte i denna situation. Bolaget lämnar således inte någon kredit till handlarens kund i samband med köpet av den aktuella varan.

Av utredningen framgår att samarbetsavtalet mellan bolaget och handlaren innebär att bolaget, innan handlaren har ingått avtal med en konsument, har åtagit sig att i förhållande till handlaren förvärva dennes fordran om konsumenten väljer att handla mot faktura och konsumenten anses kreditvärdig. Denna omständighet innebär enligt kammarrättens mening inte i sig att det finns anledning att göra någon annan bedömning av vilket faktiskt förhållande bolaget har till handlarnas kunder. Enbart den omständigheten att bolaget och handlarna i förväg har träffat ett avtal om att vissa fordringar ska övertas av bolaget kan således inte anses innebära att bolaget ägnar sig åt att lämna krediter till handlarnas kunder.

Mot bakgrund av det sagda anser kammarrätten att den verksamhet som bolaget bedriver inte kräver tillstånd enligt 1 och 4 §§ LVK. Överklagandet ska därför bifallas och underinstansernas avgöranden upphävas.

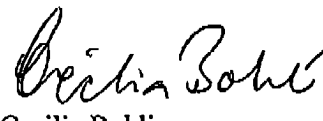
HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga B (formulär 1).

Thomas Rolén
kammarrättspresident
ordförande

Elisabet Reimers
kammarrättsråd
referent

Cecilia Bohlin
kammarrättsråd

Babak Werngren
kammarrättsfiskal
föredragande

**FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I STOCKHOLM**

Avdelning 30

DOM
2016-01-14
Meddelad i
Stockholm

Mål nr
25731-15

KLAGANDE

Paylevo AB, 556906-0477

Ombud: Advokat Henrik Fieber och advokat Dan Hanqvist
Roschier Advokatbyrå AB
Box 7358
103 90 Stockholm

MOTPART

Finansinspektionen
Box 7821
103 97 Stockholm

ÖVERKLAGAT BESLUT

Finansinspektionens beslut 2015-11-17, bilaga 1

SAKEN

Föreläggande enligt lagen om viss verksamhet med konsumentkrediter

FÖRVALTNINGSRÄTTENS AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten avslår överklagandet.

Dok.Id 682075

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
115 76 Stockholm	Tegeluddsvägen 1	08-561 680 00 E-post: forvaltningsrattenistockholm@dom.se www.domstol.se/forvaltningsratt	08-561 680 01	måndag – fredag 08:00-16:30

**FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I STOCKHOLM****DOM****YRKANDEN M.M.**

Finansinspektionen beslutade den 17 november 2015 att förelägga Paylevo AB (härefter Paylevo) att senast den 30 november 2015 upphöra med viss verksamhet med konsumentkrediter. Finansinspektionens beslut gällde omedelbart.

Paylevo yrkar att förvaltningsrätten ska upphäva Finansinspektionens beslut och anför bl.a. följande. Paylevo utför traditionell factoring då bolaget köper de kundfordringar som uppstår när olika handlare ger sina kunder möjligheten att handla mot faktura. Verksamheten innebär varken lämnande eller förmedling av krediter och faller därmed utanför lagens tillämpningsområde. I samband med att en kund önskar handla mot faktura görs en kreditprövning som ligger till grund för såväl handlarens beslut att låta en kund handla mot faktura som Paylevos beslut att förvärva kundfordringen. En handlare kan välja att acceptera krediter som inte kvalificerar sig enligt factoringkriterierna. Om Paylevo skulle göra en separat prövning om varje kundfordring uppfyller factoringkriterierna skulle det utgöra ett onödigt steg i den automatiserade processen. Paylevo förvärvar således redan befintliga fordringar från handlare som har beviljat sina kunder kredit. Om kunden väljer att handla mot faktura har kunden inte något inflytande över om kundfordringen överläts till Paylevo. Finansinspektionens resonemang bygger på en extensiv tolkning av tillståndskravet, som medför att tillståndsplikten ges en omfattning utanför lagens tillämpningsområde. Inskränkningar av den grundläggande näringsfriheten ska ges en snäv tolkning. Det kan därför ifrågasättas om inte Finansinspektionens beslut strider mot legalitetsprincipen.

Finansinspektionen har, sedan Paylevo överklagat beslutet, fattat beslut om att föreläggandet inte ska gälla omedelbart. Finansinspektionen vidhåller i övrigt det överklagade beslutet.

SKÅLEN FÖR AVGÖRANDET

Yrkesmässig verksamhet med konsumentkrediter som består i att lämna eller förmedla krediter till konsumenter kräver tillstånd av Finansinspektionen enligt 4 § lagen (2014:275) om viss verksamhet med konsumentkrediter (LVK) jämförd med 1 § samma lag. Tillstånd krävs inte om något av undantagen som anges i 5 § LVK är tillämpliga.

Frågan i målet är om den verksamhet som Paylevo bedriver är att anse som sådan tillståndspliktig verksamhet.

Paylevo menar att bolaget utför s.k. factoring, dvs. att bolaget köper de kundfordringar som uppstår när olika handlare ger sina kunder möjligheten att handla mot faktura. Paylevos verksamhet innebär enligt bolaget varken lämnande eller förmedling av krediter och den faller därmed enligt bolaget utanför LVK:s tillämpningsområde.

Finansinspektionen menar att Paylevos verksamhet inte utgör factoring. Inspektionen har i det överklagade beslutet bedömt att det visserligen är handlaren som "i det första transaktionsledet" lämnar betalningsansånd till konsumenten, men att konsumenten använder Paylevos tjänst för att finansiera sitt köp hos handlaren. Paylevo lämnar därmed enligt Finansinspektionens bedömning en kredit i den mening som avses i LVK.

Förvaltningsrätten bedömer i likhet med Finansinspektionen att ledning vid bedömningen av om Paylevo ska anses lämna krediter till konsumenter kan hämtas i konsumentkreditlagens (2010:1846) definitioner.

I 2 § konsumentkreditlagen anges att med kreditavtal avses ett avtal om lån, kontokredit, betalningsansånd eller liknande. Med kontokredit avses ett

**FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I STOCKHOLM****DOM**

kreditavtal som innebär en fortlöpande rätt att utnyttja ett kreditutrymme. Vidare anges att med kreditköp avses ett köp av en vara eller tjänst som finansieras genom en kredit som lämnas av säljaren, eller annan kreditgivare, om det görs på grund av en överenskommelse mellan denne och säljaren eller om varan eller tjänsten anges i kreditavtalet.

I förarbetena till bestämmelsen anges bl.a. följande. Systematiskt består ett kreditköp av två avtal, ett kreditavtal och ett köpeavtal. Ett kreditköp ska alltså inte ses som ett slags kreditavtal. Kraven på samband mellan kreditavtalet och köpet av varan eller tjänsten ändras något i förhållande till tidigare gällande lag. Till att börja med omfattas det fallet att det är säljaren av varan eller tjänsten som lämnar kredit. Men även krediter som lämnas av någon annan än säljaren kan omfattas. Om kreditgivaren är någon annan än säljaren, kan det vara fråga om ett kreditköp om någon av två situationer föreligger. Den första situationen är när det finns en överenskommelse mellan säljaren och kreditgivaren. Exempelvis är ett köp genom utnyttjande av en kortkredit ett kreditköp. Den andra situationen är när varan eller tjänsten anges i kreditavtalet. Det är inte tillräckligt att det av avtalet framgår att krediten ska användas för konsumtion eller "för bilköp" utan det krävs att köpet av en viss vara eller en viss tjänst kan identifieras genom kreditavtalet. (prop. 2009/10:242 s. 87)

Av utredningen i målet framgår att en konsument, innan ett köp görs, kan registrera sig och ansöka om kreditprövning hos Paylevo. Vid kreditprövningen fastställer Paylevo ett belopp som konsumenten har möjlighet att handla för hos handlare som är anslutna till Paylevo. Förvaltningsrätten bedömer att detta utgör ett sådant avtal om kontokredit som anges i 2 § konsumentkreditlagen. Vidare framgår att Paylevo har ingått samarbetsavtal med de handlare som efter konsumentens köp av varan eller tjänsten överläter fakturan till Paylevo. För de köp där fakturan senare kommer att överlätas till Paylevo är det således en förutsättning att ett samarbetsavtal förelig-

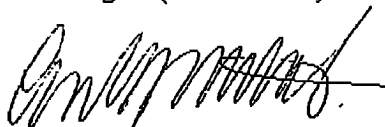
**FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I STOCKHOLM****DOM**

ger redan vid tidpunkten för köpet. Enligt förvaltningsrättens bedömning är det därmed fråga om en sådan överenskommelse mellan kreditgivaren och säljaren som anges i definitionen av kreditköp i 2 § konsumentkreditlagen. Förvaltningsrätten finner således att Paylevo i sin verksamhet ingår kreditavtal med konsumenter, som sedan genomför kreditköp. Paylevo lämnar därmed kredit till konsumenter på det sätt som anges i 4 § LVK.

Paylevos verksamhet kräver således tillstånd enligt LVK. Paylevo saknar sådant tillstånd och har inte heller ansökt om det. Bolaget har därmed inte rätt att tillhandahålla den aktuella tjänsten. Finansinspektionen har därför haft fog för att förelägga Paylevo att upphöra med verksamheten. Överklagandet ska därför avslås.

HUR MAN ÖVERKLAGAR

Detta avgörande kan överklagas. Information om hur man överklagar finns i bilaga 2 (DV 3109/1A).

Eva Grålfeldt

Rådman

Nämndemännen Jan Ersson, Kerstin Espman och Maj Ferdinandsson har också deltagit i avgörandet.

Elisabeth Kornfeldt har föredragit målet.

Bilaga B

HUR MAN ÖVERKLAGAR

Den som vill överklaga kammarrättens avgörande ska skriva till Högsta förvaltningsdomstolen. Skrivelsen ställs alltså till Högsta förvaltningsdomstolen *men ska skickas eller lämnas till kammarrätten.*

Överklagandet ska ha kommit in till kammarrätten *inom tre veckor* från den dag då klaganden fick del av beslutet. Om beslutet har meddelats vid en muntlig förhandling, eller det vid en sådan förhandling har angetts när beslutet kommer att meddelas, ska dock överklagandet ha kommit in inom tre veckor från den dag domstolens beslut meddelades. Tiden för överklagande för det allmänna räknas dock från den dag beslutet meddelades.

Om sista dagen för överklagande infaller på en lördag, söndag eller helgdag, midsommar-, jul- eller nyårsafton, räcker det att skrivelsen kommer in nästa vardag.

För att ett överklagande ska kunna tas upp i Högsta förvaltningsdomstolen krävs att *prövningstillstånd* meddelas. Högsta förvaltningsdomstolen lämnar prövningstillstånd om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas eller om det finns synnerliga skäl till sådan prövning, såsom att det finns grund för resning eller att målets utgång i kammarrätten uppenbarligen beror på grovt förbiseende eller grovt misstag.

Om prövningstillstånd inte meddelas står kammarrättens beslut fast. Det är därför viktigt att det klart och tydligt framgår av överklagandet till Högsta förvaltningsdomstolen varför man anser att prövningstillstånd bör meddelas.

Skrivelsen med överklagande ska innehålla följande uppgifter;

1. den klagandes namn, person-/organisationsnummer, postadress, e-postadress och telefonnummer till bostaden och mobiltelefon. Dessutom ska adress och telefonnummer till arbetsplatsen och eventuell annan plats där klaganden kan nås för delgivning lämnas om dessa uppgifter inte tidigare uppgetts i målet. Om klaganden anlitar ombud, ska ombudets namn, postadress, e-postadress, telefonnummer till arbetsplatsen och mobiltelefonnummer anges. Om någon person- eller adressuppgift ändras är det viktigt att anmälan snarast görs till Högsta förvaltningsdomstolen
2. det beslut som överklagas med uppgift om kammarrättens namn, målnummer samt dagen för beslutet
3. de skäl som klaganden vill åberopa för sin begäran om att få prövningstillstånd
4. den ändring av kammarrättens beslut som klaganden vill få till stånd och skälen för detta
5. de bevis som klaganden vill åberopa och vad han/hon vill styrka med varje särskilt bevis.